DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
12. december 1996 *

I sag C-49/96 P,

Nicolaos Progoulis, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokaterne Konstantinos Adamantopoulos og Vassilios Akritidis, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 12, boulevard de la Foire,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 15. december 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-131/95, Progoulis mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 907), hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, bistået af advokat Bertrand Wägenbaur, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. L. Murray (refererende dommer), og dommerne C. N. Kakouris og H. Ragnemalm,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. februar 1996 har Nicolaos Progoulis i medfør af EF-statuttens artikel 49 og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutten for Domstolen iværksat appel af en af Retten i Første Instans afsagt kendelse af 15. december 1995 (sag T-131/95, Progoulis mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 907, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for appellantens påstande for det første om annullation af Kommissionens afgørelse — der blev meddelt appellanten ved skrivelse af 20. marts 1995 — om afslag på hans ansøgning om en ændret indplacering i lønklasse B1, andet løntrin, med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. marts 1983, og om, at Kommissionen tilpligtes at betale ham den højere løn, der følger af en sådan ændret indplacering, tillige med renter efter loven på 10% p. a. af det samlede beløb, for det andet om, at Retten træffer foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement, og for det tredje, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

2 Hvad angår de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for tvisten mellem Progoulis og Kommissionen, er følgende anført i den appellerede kendelse

»1. I 1982 deltog sagsøgeren i og bestod den eksterne udvælgelsesprøve KOM/B/362, som Kommissionen afholdt med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af overassistenter i lønklasse B3 og B2 med græsk statsborgerskab.

2. Ved afgørelse af 9. marts 1983 blev sagsøgeren med virkning fra den 1. marts 1983 udnævnt til tjenestemand på prøve som overassistent med en indplacering i lønklasse B3, andet løntrin.

3. Dagen efter, dvs. den 10. marts 1983, indgav han en ansøgning om ændring af sin indplacering.

4. Ved skrivelse af 13. juli 1983 bekræftede ansættelsesmyndigheden sin afgørelse, hvorved den baserede sig på en udtalelse fra Indplaceringsudvalget, som godkendte, at sagsøgeren havde erhvervet en faglig erfaring på tolv år og ni måneder forud for sin tiltrædelse af tjenesten ved Fællesskaberne.

5. Den 10. oktober 1983 indgav sagsøgeren en klage over ansættelsesmyndighedens afgørelse med den begrundelse, at ansættelsesmyndigheden i modsætning til, hvad der er foreskrevet i punkt 1.b) i bilag II til ansættelsesmyndighedens beslutning af 6. juni 1973 vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin, ikke havde taget hensyn til det tidsrum, hvori han havde aftjent værnepligt.

6. Ved afgørelse af 18. november 1983 blev sagsøgeren med virkning fra den 1. december 1983 udnævnt til fastansat tjenestemand og placeret ved Generaldirektoratet for Landbrug, Direktoratet for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Afdelingen for Budgetspørgsmål og Finansiel Samordning.

7. Den 19. januar 1984 traf Kommissionen en afgørelse, som på alle punkter var identisk med afgørelsen af 18. november 1983 blot med den forskel, at sagsøgeren ved denne nye afgørelse blev placeret ved Afdelingen for EUGFL-Garantisektionen.

8. Ved afgørelse af 20. januar 1984, som trådte i kraft med virkning fra den 1. marts 1983, annullerede ansættelsesmyndigheden udnævnelsen af 9. marts 1983, efter at sagsøgeren den 10. oktober 1983 havde indgivet klage herover, og indplacerede ham i lønklasse B3, tredje løntrin, idet han blev placeret ved Afdelingen for Budgetspørgsmål og Finansiel Samordning.

9. Ved afgørelse af 2. marts 1984, som trådte i kraft den 1. marts 1983, annullerede ansættelsesmyndigheden afgørelsen af 20. januar 1984 og erstattede den med afgørelsen af 2. marts 1984. Den nye afgørelse var på alle punkter identisk med den annullerede afgørelse blot med den forskel, at sagsøgeren blev placeret ved Afdelingen for EUGFL-Garantisektionen i stedet for Afdelingen for Budgetspørgsmål og Finansiel Samordning.

10. Den 5. december 1991 indgav sagsøgeren en ansøgning om ændring af sin indplacering med henblik på, at han i henhold til punkt 1.b), sidste afsnit, i bilag II til beslutningen af 6. juni 1973 blev indplaceret i lønklasse B2, eller at han, såfremt Kommissionen afslog dette, blev indplaceret i lønklasse B1 under henvisning til, at der, så vidt det var sagsøgeren bekendt, forelå et tidligere tilfælde med ændret indplacering fra en stillingsgruppe til en anden.

11. Ved skrivelse af 6. april 1992 afslog ansættelsesmyndigheden — efter en bemærkning om, at den var for sent indgivet — sagsøgerens ansøgning med den begrundelse, at de højeste lønklasser i stillingsgruppe B3/B2, C3/C2 og D3/D2 ifølge artikel 3 i bilag I til beslutningen af 6. juni 1973 er forbeholdt forfremmelser inden for stillingsgruppen, hvorfor punkt 1.b) i bilag II til samme beslutning ikke kunne anvendes i sagsøgerens tilfælde. Hvad angår indplaceringen i lønklasse B1 svarede ansættelsesmyndigheden, at en sådan indplacering ikke var mulig, da sagsøgeren havde bestået en udvælgelsesprøve, som gav adgang til stillingsgruppe B3/B2.

12. Den 2. juli 1992 indgav sagsøgeren en klage over Kommissionens besvarelse af hans ansøgning.

13. Den 6. oktober 1992 afviste ansættelsesmyndigheden klagen med den begrundelse, at den tilsigtede en ændring af afgørelsen om indplacering af 20. januar 1984 og derfor var for sent indgivet.

14. Sagsøgeren anlagde ikke sag til prøvelse af denne afgørelse om afvisning af klagen.

15. Den 6. maj 1994 indgav han en fornyet ansøgning om ændret indplacering navnlig under henvisning til Rettens dom af 28. september 1993 (forenede sager T-103/92, T-104/92 og T-105/92, Baiwir m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 987).

16. Den 12. juli 1994 afslog ansættelsesmyndigheden denne ansøgning.

17. Den 10. oktober 1994 indgav sagsøgeren en klage over afslaget, hvori han rejste krav om en ændret indplacering i lønklasse B1, andet løntrin, med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. marts 1983, og om at Kommissionen betalte ham den højere løn, der fulgte heraf, tillige med renter.

18. Den 20. marts 1995 afviste ansættelsesmyndigheden klagen.

19. Den 19. juni 1995 anlagde sagsøgeren sag til prøvelse af afgørelsen af 10. oktober 1994 om afvisning af hans klage. Ved dokument registreret på Rettens Justitskontor den 21. august 1995 har Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 114 fremsat en formalitetsindsigelse, som er dateret den 18. august 1995, og som støttes på, at sagen er for sent anlagt og rettet mod en afgørelse, som ikke var bebyrdende for sagsøgeren. Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger vedrørende formalitetsindsigelsen den 26. oktober 1995.«

Den appellerede kendelse

3 I den appellerede kendelse fastslog Retten for det første, at den afgørelse, som appellanten påstod annulleret, udelukkende bekræftede afgørelsen om appellantens indplacering af 2. marts 1984 (præmis 35).

4 For det andet forkastede Retten — efter at have bemærket, at fristerne for at indgive klage og anlægge sag er ufravigelige procesforudsætninger, og at eventuelle undtagelser eller fravigelser heraf skal fortolkes indskrænkende — appellantens argument om, at der var to forhold, som havde afholdt ham fra at anlægge sag på et tidligere tidspunkt, nemlig dels at han var ansat som tjenestemand på prøve, dels

det underordnelsesforhold, som han befandt sig i inden for institutionen. Retten fastslog herom for det første, at den anfægtede afgørelse om hans indplacering var blevet truffet, efter at han var blevet fastansat som tjenestemand, og for det andet, at det ligger i sagens natur, at der består et over- og underordnelsesforhold mellem enhver tjenestemand og den institution, som den pågældende er ansat ved. Ifølge Retten ville man derfor, såfremt man godtog appellantens argumentation, berøve bestemmelserne om søgsmålsfrister enhver effektiv virkning, hvilket ville være i strid med den søgsmålsordning, der er oprettet ved vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og med retssikkerhedsprincippet (præmis 36).

5 For det tredje forkastede Retten appellantens argumenter til støtte for, at søgsmålsfristen på ny var blevet udløst, som baseredes på, at der var indtruffet væsentlige nye omstændigheder, nemlig dels var afsagt dom i ovennævnte sag Baiwir m.fl. mod Kommissionen, dels var truffet afgørelse om ændret indplacering af en anden tjenestemand, E., fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe.

6 Hvad angår denne dom bemærkede Retten i den appellerede kendelse, at det fremgår af fast retspraksis (dom af 17.6.1965, sag 43/64, Müller mod Rådet for EØF, Euratom og EKSF, Sml. 1965-1968, s. 65, org. ref.: Rec. s. 499, af 15.12.1966, sag 34/65, Mosthaf mod Kommissionen for Euratom, Sml. 1965-1968, s. 325, org. ref.: Rec. s. 753, og af 8.3.1988, sag 125/87, Brown mod Domstolen, Sml. s. 1619, præmis 13), at en dom om annullation af en retsakt kun har retsvirkning for parterne og de personer, som er umiddelbart berørt af selve den annullerede retsakt, og at en dom kun kan udgøre en ny faktisk omstændighed i forhold til disse personer (præmis 41).

7 I den foreliggende sag fandt Retten ikke, at det fremgik af sagens akter, at appellanten var umiddelbart berørt af den retsakt, som var blevet annulleret ved dommen i ovennævnte sag Baiwir m.fl. mod Kommissionen. Denne dom kunne derfor ikke udgøre en ny eller væsentlig omstændighed i forhold til appellanten eller en omstændighed, som på ny udløste søgsmålsfristen (præmis 43).

8 Endvidere fremhævede Retten, at nævnte dom omhandlede et andet spørgsmål end det, som var omtvistet i sagen mellem appellanten og Kommissionen (præmis 45).

9 Hvad angår den omstændighed, at der var sket ændret indplacering af en anden tjenestemand, E., fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe, fastslog Retten, at appellanten havde fået kendskab hertil den 5. december 1991 (præmis 46), hvorfor han havde haft mulighed for, såfremt denne ændrede indplacering udgjorde en ny faktisk omstændighed, som på ny kunne udløse fristerne, at anlægge sag til prøvelse af afgørelsen om afvisning af den klage, som han havde indgivet den 2. juli 1992. Denne mulighed udnyttede appellanten imidlertid ikke (præmis 49).

10 I den forbindelse fandt Retten endvidere, at hvis appellanten, som han havde hævdet, nærede tvivl om, hvorvidt de omstændigheder, han havde fået kendskab til, var korrekte eller relevante, kunne han i tide have taget de nødvendige skridt til at få dette bekræftet, før han indledte en administrativ procedure og i givet fald anlagde sag (præmis 48).

11 Endelig pålagde Retten i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 3, andet afsnit, appellanten at afholde sagens omkostninger. Dette gjorde den ud fra den antagelse, at appellanten i betragtning af sagens omstændigheder og den faste retspraksis, som findes på området, kunne forudse, at sagen måtte afvises, hvorfor de udgifter, som Kommissionen havde afholdt, måtte skønnes at være påført den unødvendigt eller af ond vilje (præmis 54).

Anbringender til støtte for appellen

12 Appellanten har fremført fire anbringender mod den appellerede kendelse.

13 For det første har appellanten gjort gældende, at Retten har anlagt en forkert retlig vurdering ved helt at forkaste hans argumenter vedrørende ovennævnte dom i sagen Baiwir m.fl. mod Kommissionen.

14 Med første led af det første anbringende anfægter appellanten den måde, hvorpå Retten har anvendt Domstolens praksis om, at en dom om annullation af en retsakt kun har retsvirkning for parterne og de personer, som er umiddelbart berørt af selve den annullerede retsakt, og at en dom kun kan udgøre en ny faktisk omstændighed i forhold til disse personer.

15 Det andet led af appellantens første anbringende går ud på, at Retten har misfortolket ovennævnte dom i sagen Baiwir m.fl. mod Kommissionen ved at antage, at dommen kun vedrørte fastsættelsen af de bestemmelser — artikel 32 eller 46 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber — som gjaldt for indplaceringen af en tjenestemand, der udnævnes i en stilling i en højere kategori efter afholdelsen af en almindelig udvælgelsesprøve. Ifølge appellanten fastslog denne dom princippet om ligebehandling af de personer inden for og uden for en institution, som har bestået en udvælgelsesprøve, hvad angår medregningen af den faglige erfaring, som de har erhvervet, før de tiltræder tjenesten.

16 Som følge af forbuddet mod forskelsbehandling bør efter appellantens opfattelse endvidere reglen om anvendelse af den gunstigste bestemmelse finde anvendelse på ham, således som antaget i ovennævnte dom i sagen Baiwir m.fl. mod Kommissionen. Han finder derfor, at punkt 1.b) i bilag II til beslutningen af 6. juni 1973 — hvorefter en tjenestemand kan indplaceres i en højere lønklasse, når værnepligten er af 24 måneders varighed eller derover — skal anvendes, og at hans indplacering følgelig bør ændres til lønklasse B1, andet løntrin.

17 Appellantens andet anbringende er, at det fremgår af dommen af 15. maj 1985 (sag 127/84, Esly mod Kommissionen, Sml. s. 1437), at også den ændrede indplacering fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe, som E. opnåede, udgør en ny og væsentlig omstændighed. Forskelsbehandlingen af appellanten og E., hvis

indplacering blev ændret fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe, selv om han ikke havde aftjent værnepligt, er ubegrundet. Desuden modtog appellanten først sikre oplysninger vedrørende omstændighederne i forbindelse med E.'s indplacering i april 1995.

18 I øvrigt anfører appellanten, at Kommissionen med fremlæggelsen af E.'s månedlige lønsedler for 1982-1986 kun har bekræftet hans opfattelse af den ændrede indplacering af E. fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe. Appellanten har som følge heraf anmodet om, at Domstolen foranstalter bevisoptagelse i henhold til procesreglementets artikel 45 med henblik på, at Kommissionen fremlægger disse lønsedler.

19 Appellantens tredje anbringende er, at Kommissionen har begået magtfordrejning ved at intimidere ham i en sådan grad, at han afstod fra at hævde sine rettigheder under et søgsmål, og ved at nægte at anvende bestemmelserne i punkt 1.b) i bilag II til beslutningen af 6. juni 1973 behørigt på ham hvad angår medregningen af den periode, hvorunder han aftjente sin værnepligt.

20 Appellantens fjerde anbringende er, at Retten har anlagt en forkert retlig vurdering ved at anvende procesreglementets artikel 87, stk. 3, på ham og pålægge ham at godtgøre Kommissionen de udgifter, han har påført den.

21 Appellanten hævder i den forbindelse, at han har anlagt sagen i god tro nemlig ud fra den antagelse, at ovennævnte dom i sagen Baiwir m.fl. mod Kommissionen indeholdt fornødent grundlag for hans krav om en ændret indplacering i lønklasse B1. Da Kommissionen under den administrative procedure nægtede at give ham et tilfredsstillende svar, fandt han, at et sagsanlæg var hans eneste mulighed for at hævde sine rettigheder.

Domstolens bemærkninger

22 I henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen når som helst ved begrundet kendelse afvise eller forkaste appellen, når det er åbenbart, at denne helt eller delvis skal afvises eller forkastes.

Første anbringende

23 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af artikel 51 i EF-statutten for Domstolen samt af procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i Rettens dom, og de retlige argumenter som gøres gældende til støtte for påstanden om dommens ophævelse.

24 Hvad angår første led af det første anbringende er det tilstrækkeligt at fastslå, at appellanten ikke har fremført nogen argumenter til godtgørelse af, at Retten har anlagt en forkert retlig vurdering. Anbringendet må derfor afvises på dette punkt.

25 Hvad angår andet led af det første anbringende om fortolkningen af dommen i sagen Baiwir m.fl. mod Kommissionen, bemærkes, at efter fast retspraksis kan de krav til begrundelse af appellen, som fremgår af artikel 51 i EF-statutten for Domstolen og af artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, ikke anses for opfyldt, når appellen blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt

har afvist at lægge til grund. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for dennes kompetence (jf. bl. a. kendelse af 17.10.1995, sag C-62/94 P, Turner mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, præmis 15, 16 og 17).

26 I den foreliggende sag må det fastslås, at appellanten blot har gentaget de argumenter, som han allerede har fremført for Retten uden at forsøge at godtgøre, at denne har anlagt en forkert retlig vurdering. Anbringendet må derfor afvises på dette punkt.

27 I øvrigt bemærkes, at det andet led af det første anbringende er rettet mod en begrundelse i Rettens dom, der for så vidt er overflødig, og derfor under alle omstændigheder ikke kan tillægges nogen vægt (dom af 2.6.1994, sag C-326/91 P, De Compte mod Parlamentet, Sml. I, s. 2091, præmis 94).

28 Det følger af det anførte, at det første anbringende må afvises.

Andet anbringende

29 Vedrørende det andet anbringende bemærkes, at appellanten blot har gentaget de argumenter, som han allerede har fremført for Retten, uden at forsøge at godtgøre, at denne har anlagt en forkert retlig vurdering.

30 Af de samme grunde som anført i denne kendelses præmis 24, må det andet anbringende afvises.

Tredje anbringende

31 Hvad angår det tredje anbringende bemærkes for det første, at ifølge artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, må der ikke fremsættes nye anbringender under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

32 En parts adgang til først for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, som er blevet behandlet i første instans (dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 59).

33 I denne sag må det fastslås, at appellanten ikke tidligere ved Retten har fremført det tredje anbringende om, at Kommissionen har begået magtfordrejning, hvorfor anbringendet må afvises.

Fjerde anbringende

34 Det bemærkes, at ifølge artikel 51, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen kan appel ikke iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostningerne eller om disses størrelse.

35 Da alle de øvrige anbringender, som appellanten har fremført, er blevet afvist, må efter nævnte bestemmelse også anbringendet angående sagens omkostninger afvises (kendelser af 13.1.1995, sag C-253/94 P, Roujansky mod Rådet, Sml. I, s. 7, præmis 14, og sag C-264/94 P, Bonnamy mod Rådet, Sml. I, s. 15, præmis 14).

36 Appellen må herefter afvises i medfør af procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

37 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i personalesager. I medfør af procesreglementets artikel 122 finder artikel 70 imidlertid ikke anvendelse ved appel iværksat af institutionernes tjenestemænd eller øvrige ansatte. Da appellanten har tabt sagen, pålægges det ham at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) Appellen afvises.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 12. december 1996.

R. Grass
Justitssekretær

J. L. Murray
Formand for Fjerde Afdeling